Redd-i Sifil

Ebû Bekir Sifil`in, Dâru’l-Harb – Dâru’l-İslâm Mevzuunda ki iddialarının Batıllığı

Ebû Bekir Sifil`in, 24 Nisan tarihli neşr ettiği videoda (1) Türkiye dâru’l-Harb midir? suâline binaen verdiği cevâp’da kısaca diyor ki ,

“Fukaha farklı hususları dikkate almış. İmam Şafiî’ye göre bir belde de İslâm hakim oldukdan sonra o belde bir süre sonra küfür hakimiyetine girse bile dâru’l-harb olmaz. İmam Şafiî’nin bu konu hakkındaki görüşüne göre, Türkiye kesin olarak dâru’l-İslâm’dır. Hanefi mezhebine göre de değişik kriterler var. Dâru’l-harb ile bitişik olmak, küfür ahkamıyla idare ediliyor olmak, müslümanların güven içinde emniyet içinde olmaması vs kriterler var. Hanefi mezhebine göre Türkiye ‘ye daru’l harb diyemeyiz. Türkiye’de müslümanlar güven (eman) içindedir. **Üzerimize hakim olan sistem hukuk düzeni %100 küfür düzeni diyemeyiz. Mevcud hukuk sistemi içerisinde islam ahkamıyla örtüşmeyen kanunlar var ama örtüşen kanunlar da var**. Dâru’l-Harb’i, dâru’l-Harb yapan en önemli kâide, o yerin harb (savaş) yeri olmasıdır, yani savaşmaktır. Türkiye’ye dâru’l-harb diyenlerin geneli de savaşmak, harb etmek dışında herşeyi yapıyorlar. Çünkü harb etmek işlerine gelmiyor. Bu heva ve hevesle hükmetmektir. Mükellefiyetlerinden kaç, ruhsatlarından istifade et ne güzel. Bu bir mü’mine yakışmaz”

Demesine binaen ,

1. **“İmam Şafiî’nin bu konu hakkındaki görüşüne göre, Türkiye kesin olarak dâru’l-İslâm’dır”** mevzuu.

4 hak mezhebin (Hanefî, Şafiî, Maliki ve Hanbeli) imamları arasında bu mes’elede ihtilaf kat’a yoktur. Zira, onların vardıkları hükme göre bir ülkede, **ahkâm-ı İslâmiyye kanun olarak tatbik edilmiyorsa, orası dâru’l-harbdir.** İmâm-ı Şâfiî ‘nin ise, dâru’l-İslâmın fıkhen bir daha aslâ dâru’l-harb olamayacağı hükmü ise, Şafiî ‘de **“müslimlerin mülkiyet hakları kafirlerin istilası ile sakıt olamaz”** kaidesine binaen vaz’ edilmiştir. Yani, İslâm beldesi Kafir istilasına uğrasa kafirlerin eline geçen malları İmam Şafiî gasb saymış tekrardan İslâm ordusu orayı zabt etse eski sahiplerine verilmesi gerektiğine ictihad etmiştir. **Yoksa, dâru’l-İslâm saysa, İslâm beldesi demiş olsa oradaki malları niye gasb saysın!** Bu sebeble burada ikili telakki mevcûd olup, Şafiî ‘ye göre fıkhen daru’l-İslâm, siyaseten **dâru’l-harbdir.** Şeyhu’l-İslâm Ebu’s-Suûd efendi

Belgrat’ın fethedilip sonrasında kısa süreliğine elden çıkması sebebiyle orada kalan müslümanların malları zayi olmasın için burası için Şafiî ‘ye göre fetva vermiştir. İmam Şâfiî’nin ictihadı sadece arazi mülkiyeti bakımındandır. İmam Nevevi bunu böyle izah ediyor.

Bugün ise bu ictihad ile amel mümkin gözükmemekle beraber misâl verilecek olursa, sâbık/eski Endülüs bugün ki ismiyle İspanya, **dâru’l-İslâm** idi. Bu memleket tekrardan dâru’l-İslâm’a rucû etmiş olsa mülkiyet hakkı tatbiki, tekrardan oradaki malları sâbık sahiplerine dağıtma işi mümkin değildir. Ve Allâh Teâlâ, tatbiki mümkin olmayan bir ictihâdı ümmet üzerine vâcib kılmaz. Hanefilerin bu mevzudaki dirâyetleri daha muteberdir.

2. **“Hanefi mezhebine göre de değişik kriterler var. Dâru’l-harb ile bitişik olmak, küfür ahkamıyla idare ediliyor olmak, müslümanların güven içinde emniyet içinde olmaması vs kriterler var. Hanefi mezhebine göre Türkiye ‘ye daru’l harb diyemeyiz. Türkiye’de müslümanlar güven (eman) içindedir”** mevzuu*.*

Hanefi Mezhebinden İmâm Ebû Yusuf ve İmâm Muhammed yine hanefîlerin cumhûru ile Mâliki ve Hanbeli mezheb imamlarına göre -Rahmetullahi Teâla ve aleyhim ecmain- bir belde ancak “**İslâm Hukûkunun icrâsı**” ile Dâr’ul-İslâm olur. Buna kıyasla, bir ülke yine tek bir şart olan **küfür ahkâmının mezkur beldede icrâsı ile dâru’l-Harbe tehâvvül eder.**

Bu tahavvül İmâm-ı Azâm Ebû Hanife’ye -rahmetullâhi Aleyh- göre şu üç şartın ayni zamân zarfında vücûd bulması ile dâru’l-İslâm olan bir yer tekrardan dâru’l-harb olur.

-1 O beldede yalnız küfür ahkâmının icrâ edilmesi,

-2 Orada ilk emanları üzre bir Müslüman veya zımmînin kalmaması,

-3 O beldenin Dâr’ul harbe bitişik olması, (2)

Küfür ahkâmının icrâsı; Şeriât ahkamının kaldırılıp yerine beşeri/seküler hukuk ile o beldede hükm olunmaya başlanmasıdır.

İslâm Hukûku mühetassısları, **emân** mefhumunu ise can emniyyeti (**kısas**) ve mal emniyeti (**Hadd-i Sirkat**) olarak izah ederler.

İmam-ı Gazzâlî -Rahmetullâhi Aleyh- hazretleri usul-ü fıkha dair yazdığı “**El-Mustasfa”** namlı şaheserinde **emân** mefhumunu izah eder iken **“Şeriatın halktan kastı (halk için koyduğu kanunlardan maksadı) : Canlarını, mallarını, akıllarını, nesillerini, Dinlerini muhafaza etmek.”** diyerek bunu 5 esâs olarak beyan etmiştir.

Can emniyyetinden maksat, bir kişinin katledildiğinde, öldürenin öldürülmesi (**kısas)** şeklinde tatbik edilmesi, mal emniyyetinden maksat, hırsızın kolunun kesilmesi, (**Hadd-i Sirkat**) akıl emniyyetinden maksat, içki içilen sarhoş edici maddelerin yasaklanması, içenin veya temin edenin cezalandırılması, nesil emniyyetinden maksat, temiz nesil için zinâ’nın aşikare işlendiği yerlerin ve ona giden yolların bertaraf edilmesi, din emniyyetinden maksat ise, bid’at ehlinin î’tikadî taarruzlarına karşı **ehl-i sünnet vel-cemaate** mensub cemiyyetin devlet nezdinde muhâfaza olunmasından ibarettir.

Eman mefhumunun mütehassıs hukukçulara göre izahı tam manası ile bu şekildedir.

Ebû Bekir Sifil‘in zannediyorum kasd ettiği mana, sair avâmın hocalarının ettiği sözlerin tekrarı olsa gerekir. Onlar “askerin, polisin var olması, ezanların okunması, rahatlıkla ferdi ibadetleri yapıyor, cami cemaate gidiyor, cum’a kılıyor olmamız can ve mal emanı olduğunu gösterir” demişlerdir. Halbu ki “**eman**” târifi üstte İslâm hukuku mütehassıslarından nakl ettiğim şekilde olmak ile kendisinin kasd ettiği mana tamamen batıldır.

Bilhassa, mü’min bir kimsenin evlenme, boşanma, miras taksimi, alacak verecek, gasb, hırsızlık (hadd-i Sirkat) , adam öldürme (kısas) vs. hukuka ihtiyaç olan mevzularda **en tabii hakkı olan İslâm ahkâmına göre** şahsı için adaletin sağlanamıyor olması, ezanlar okunuyor olsa da onun maslahatı cihetinden artık ne faydası vardır ? Yoksa bugün avâmın hocalarının ezan ve cum’a serbestliği ile bir dârı, gayri ictihadi olduğu halde, hissi sebeplerle dâru’l-İslâm sayması netice itibariyle kimin ve neyin faidesinedir?!.

İslâmiyetin, sadece namaz, oruçtan ibaret bir din olmadığı; mensuplarının uyanmasından tekrar yastığa baş koyana değin bütün dünyasını **tanzim etme** iddiasında bulunduğu malumdur.

O beldenin dâru’l-Harb’e bitişik olması hususu ise; Bir İslâm beldesinin ortasında insanlar irtidâd (İslâm dînini terk ile küfür ahkâmını kabul) etseler, ḥudūdları dâru’l-Harb’e bitişik olmayıp tamamı dâru’l-İslâm ile çevrili ise o yerin dâru’l-harb olması mümkin değildir. Çünki, dâru’l-İslâm olan komşu ülkelerin irtidâd edenleri her cihetten kuşatmaları sebebiyle o ülkeye hemen yardım etmeleri tabiidir. Bu sebeble isyân edilen beldenin tekrardan hakimiyet altına alınması mukadder olup dâru’l-harb hali üzere kalamazlar.

Hanefi hukukçularından Cessâs -rahmetullâhi aleyh- Ebû Hanife hazretlerinin kaideleri için buyurmuştur ki, " İmâm-ı Âzâm hazretleri, günümüz müslümanlarının ciddiyetsizliğini, cihada olan isteksizliğini görse idi, son 2 şartı koymazdı" demek ile diğer hukukçular gibi sadece ilk şart'ın muteber olduğu hususunu pek güzel ifâde etmiştir.

3. Yine Ebû Bekir Sifil devamla, "**Üzerimize hakim olan sistem hukuk düzeni %100 küfür düzeni diyemeyiz. Mevcud hukuk sistemi içerisinde islam ahkamıyla örtüşmeyen kanunlar var ama örtüşen kanunlar da var!"** Mevzuu

Bu kelâmına binaen Ebû Bekir Sifil'e göre Dünya üzerinde her beldenin dâru'l-İslâm olup 1 adet dahi dâru'l-harb olmaması lazım gelir. Çünki, evveliyatında dahi hiç İslâm ile müşerref olmamış beldeler de dahi İslâm hukuku ile tetâbuk eden ahkamları vardır. En ednası bu beşeri sistemlerde dahi haksız yere adam öldürmek, yalancı şahitlik yapmak, yapana ceza verilmesi gibi vs sayılabilecek belkide onlarca hüküm onlarında kanunlarında mevcûd olup İslâm hukûku ile tetâbuk eder. Hatta, hali hazırda ki İngiltere hukuk sisteminin yapısı Osmanlı'dan devşirmedir ki buranın da ve ya bir çok beldenin de dâru'l-İslâm olması demektir!

Ebû Bekir Sifil'in şu gayr-i ciddi sözleri 4 mezhep memba kitablarının hiç birinde mevcud olmayıp mevzu dahi edilmemiştir. Zaten mevzu edilip Ebû Bekir Sifil'in dediği gibi olsa idi bu mezheb, şu mes'ele de usûl kaidelerinin dışına çıkmış olurdu ki bu da sadece hanefiler için değil sâir mezheblerin tamamı için mevzu bahis dahi edilemez!

Hatta, seküler hukukun hâkim olduğu beldedeki mahkemelerden, ahkâm-ı İslâmiyye'ye muvāfiḳ hüküm verilse dahi bu Allâh Teâla'nın şeriatinden kat'a değildir. Çünki, İslâm hukuku orada **esas** kabul edilmemiştir!

4. "**Dâru'l-Harb'i, dâru'l-Harb yapan en önemli kâide, o yerin harb (savaş) yeri olmasıdır, yani savaşmaktır. Türkiye'ye dâru'l-harb diyenlerin geneli de savaşmak, harbetmek dışında herşeyi yapıyorlar. Çünkü harb etmek işlerine gelmiyor. Bu heva ve hevesle hükmekmektir**" mevzuu

Ebû Bekir Sifil "Sana dinden sorarlar" nam kitabının 2.cilt sahife 297 de buna benzer kelam zikretmiş. Aslında aynı kitapda şu dediklerinin tersi kelam zikretmiş olup kısmet olur ise ileri de onu da beyan ederim.

Sifil, Mezkur kitabın da diyor ki;

“Dâru’l-harb demek, İslâm devletiyle arasında fiili bir savaş durumu olan devlet demektir”

Demek ile aslında şu mühim mes’elede hiç tetebbu etmediğini ve ya manâları fehmetme azmi göstermeksizin hissi şekilde ve gayr-ı ciddi cevab verme vaziyyeti içinde olduğunu izhâr etmektedir!

Çünki, 4 mezheb İmâmlarının ve mezheb içi müctehid ve ya mütehassıs hukukçusu olup bu mevzuda kelam eden hiç bir âlim’in asârında bu tâbirin temelde izahı bu şekilde olmamıştır. İslâm hukukçuları bu beldelere bazen dâru’ş-şirk, dâru’l-küfr, dâru Kahr, bilâdu’l-aduvv gibi mefhumlar ile hakikatte İslâm hukukunun tatbik sahasını tefrik amacı ile koydukları sıfatlardır.

Dâru’l-harb tabiri ise bazen savaş mahalli olmak, bazen **hükmi olarak bu ismi alır**. Yani, İslâm hukuku ile idare olunmayan belde bu ismi almak ile mezkur beldenin savaşın veya karışıklığın olduğu belde manasına gelmez. Mesela, Osmanlı zamanı İngiltere dâru’l-harb idi. Peki her daim muhârebe halinde mi idiler ?

Yani bir belde, ya İslâm hukukunun geçerli olduğu (dâru’l-islâm) ülkesidir, ya da İslâm hukuku ile idâre olunmayan (dâru’l-harb) beldesidir.

Bu isimler, 4 mezhep hukukçularının **ülke tefrikinden** sebeb buldukları mefhumlardır.

Savaşmak ise, ayrı bir tutum olup hali hazırda ki İslâm devletinin ilâyı kelimetullâh davasına binaen kuvveti, menfaati, mevkisi için o zaman ki şartları nispetindedir. Veya dâru’l-İslâm davası güden bir cemaat için, olduğu beldeyi dâru’l-İslâma tehavvül ettirmek davay-ı kudsiyyesine binâen sadece ve sadece kendinde kuvvet bulduğu zaman ki tavrıyla doğrudan alâkalıdır.

Eğer, Ebû Bekir Sifil’in dediği gibi hemen savaşmak esas olsa idi Rasûlullâh ﷺ efendimiz dâru’l-harb olan Mekke’de müşrikler ile savaşırdı. Oysa Rasûlullâh ﷺ ümmetine misal teşkil etmesi cihetinden Mekke’de bunu dava edinen kimseler ile kısmi bir kuvvet bulmuş Medine’de tekâmüle ermiş ve hemen akabinde dâru’l-harb olan Mekke’yi Allâh Teâlâ’nın nusreti ile dâru’l-İslâm’a tevavvül ettirmiştir.

5. (Daru’l-harb) Mükellefiyetlerinden kaç, ruhsatlarından istifade et ne güzel. Bu bir mu’mine yakışmaz!” mevzuu.

Ebû Bekir Sifil'e şu mevzuda dâru'l-harb olan bir belde de mükellefiyetlerden ne anladığı suâlini kendisine tevci etmek daha münasip olsa gerekir! Çünki, üstte dediğim üzere kendisi mes'eleyi etraflıca tedkik etmemek suretiyle, sırf kendi hevâ ve hisslerine ve **politik** fikriyâtına binaen, şu mühim mevzudaki temel fıkhi esaslara istinâd etmeksizin hüküm bina etmeğe kalkışmak ve 4 mezheb memba kitablarında olmayan kelamları serdeylemek ile son derece ciddi olan şu mevzuyu **tahrip** etme yoluna gitmiştir.

Netice olarak,

Kelam eder iken ve ya fikriyâtı yazıya nakl eder iken o mes'eleyi tetebbu eylemek / etraflıca düşünmek, taḥḳiḳ etmek ve böylece mes'elenin bütününe vakıf olmak hele ki böyle bir mes'ele hakkında lazımedir. Çünki, bu şekilde yapılmadan verilecek her hüküm, **nakz** olmaya mahkumdur.

Ebû Bekir Sifil ve sâir kimselerin, İslâm hukûkunun geçmediği bir beldeye gayr-i ilmi ve gayr-ı ciddi şekilde dârul-İslâm demek ile Allâh Teâlâ'nın emri olan dâru'l-İslâm kurma davasını husûsen emrini, **tahrib etmekle** böyle bir davây-ı kudsiyye yokmuş zann-ı batılına cemiyyeti düçar etmek hasebiyle büyük bir vebale girmiştir!

Bilhassa, dâru'l-harb'de bir müslim için kendisinde olması gereken mükellefiyyet, evvela bu şuuru edinmek olup akabinde zamanımızın en büyük kudsi davası olan bir dâru'l-İslâm edinmek uğruna olduğu beldeyi dâru'l-İslâm'a tekrar tahavvülü için, bu şuurda olan **ehl-i sünnet vel-cemaat akidesinde**, kudsi davanın neferi, sahib-i ihlas kimseler ile kendilerinde kuvvet bulana dek gayret etmek olmalıdır.

Yoksa kendisinin **ruhsat** dediği faizli yani fasid akidli muameleler bir mü'mine ne farzdır, ne vacib dir, ne de sünnet...

Dipnotlar:

1. https://www.facebook.com/EbubekirSifilHoca/videos/1275200732569376/

2. Hey'et, **Fetâvâ-yi Hindiyye**, (Trc. Efe, Mustafa) Ankara, Akçağ Yay. C.4, s.249; İbn-i Âbidin, **Reddü'l- muhtar** (trc.Davud-oğlu, Ahmed) İstanbul, Şamil Yayın Evi, c.8, s. 448; Serahsi, **Mebsut**, (trc. Hey'et) İstanbul, Gümüş Ev Yayıncılık, c. 10, s. 212.